

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobců: a) J.W., bytem ..., b) A.W., bytem ..., obou zastoupených Mgr. Hanou Vincourkovou, advokátkou, se sídlem Klenčí pod Čerchovem 6E, proti žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 8. 2016, čj. RR/2529/16,**

t a k t o:

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

[I] Předmět řízení

Nedatovanou žalobou, Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „soud“) doručenou do datové schránky dne 3. 10. 2016 a osobně dne 4. 10. 2016, se žalobci domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 8. 2016, čj. RR/2529/16 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*správní řád*“), zamítnuto odvolání žalobců a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Domažlice, odbor výstavby a územního plánování (dále též

jen „*prvoinstanční správní orgán*“ nebo „*stavební úřad*“), ze dne 3. 5. 2016, čj. MeDO-26424/2016-Šab (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“). Prvoinstančním rozhodnutím bylo podle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*stavební zákon*“), nařízeno odstranění stavby „garáž pro osobní automobil“ na p. p. č. 661/7, 661/11, 944/4 a 661/10 v k. ú. Ždánov.

[III] Žaloba

Žalobci připomněli, že v roce 2001 zakoupili pozemek č. 661/7 ve Ždánově, který vznikl oddělením od pozemkové parcely 661/1. Pozemek zakoupili s úmyslem postavit na něm rodinný dům a užívat jej ke svému bydlení. V roce 2001 pozemek oplotili. Uvedená parcela sousedí s pozemkem Státního pozemkového úřadu č. 944/4 a hned za ním se nacházejí pozemky syna žalobců M.W. a jeho ženy V. Pozemková parcela 944/4 je tedy z obou stran obklopena pozemky rodiny W. V době, kdy žalobci pozemek koupili, jednalo se o travnatý porost s náletovými dřevinami, v místě nebyla patrná hranice pozemku, nebyla zde žádná cesta, žádný plot. Oplotení pozemku provedli žalobci sami, vycházeli z geometrického vyměření, tedy z dřevěných kolíků zanechaných na místě geometrem. Plot kopíroval všechny nalezené kolíky. Již v roce 2001 tak oplotili své pozemky chybně, oplotili a jako vlastní užívali výrazně větší pozemek, než který byl skutečně jejich vlastnictvím. Vyměřovací kolíky, které považovali za ohraničení vlastní parcely, byly ve skutečnosti jen kolíkem pomocným a jejich vlastní pozemky končily o několik metrů dál. O tomto problému se dozvěděli až v souvislosti se stavbou, která je předmětem tohoto řízení.

Na jaře 2008 chtěl syn žalobců na jejich pozemku umístit stavbu garáže pro svoje vozidlo. Žalobci souhlasili s tím, aby stavbu postavil na jejich pozemku. Jedná se o drobnou stavbu, o výměře zastavěné plochy 42 m² bez napojení na elektřinu, vodu ani jiná média. Žalobci se domnívali, že stačí stavbu zaměřit a ohlásit na stavebním úřadě. Jejich syn pozval geometry k vytýčení stavby, avšak z nedočkavosti stavbu započal ještě před příchodem geometrů. Když geometr přišel vyměřit pozemek na stavbu, byla už stavba fakticky hotova. Teprve tehdy žalobci zjistili, že stavba zasahuje do sousedních pozemků, a to 661/1 a 994/4. Tento problém se snažili vyřešit dokoupením pozemků a dohodou se Státním pozemkovým úřadem. Po vypracování geometrického plánu (19. 5. 2008) uzavřeli kupní smlouvu dne 24. 7. 2008 kupní smlouvu na koupi pozemku č. 661/10 o výměře 905 m², a dále dne 18. 4. 2010 kupní smlouvu na pozemkovou parcelu 661/11 o výměře 29 m². Všechny parcely, tedy 661/7, 661/10 a 661/11, vznikly oddělením od pozemkové parcely 661/1, pozemkové parcely 661/10 a 661/11 pak zanikly sloučením do pozemkové parcely 661/7. V současné době tedy stavba stojí na pozemku 661/7 ve vlastnictví žalobců a částečně zasahuje do pozemku 994/4. Nájemní smlouvou č. 55 N 10/30 ze dne 16. 6. 2010 poskytl Pozemkový fond ČR část pozemku 944/4 - tedy část pozemku, na kterou zasahuje stavba a část pozemku v bezprostředním okolí - do užívání žalobců. Obecní úřad Ždánov požádal v roce 2010 Pozemkový fond ČR (nyní Státní pozemkový úřad) o vydání některých pozemků ve vlastnictví státu, pozemková parcela 944/4 je zahrnuta do pozemků, které mají být převedeny ze státu do vlastnictví obce. Hned za předmětnou stavbou cesta končí a slouží výhradně jako příjezdová cesta k nemovitostem rodiny W. Obecní úřad Ždánov ve svém vyjádření potvrdil, že stavba není překážkou provozu na

komunikaci 944/4 a že v případě potřeby jsou manželé W. připraveni část vlastní parcely převést na vlastníka nemovitosti 944/4 tak, aby měla ještě větší šíři, než v současnosti. Dne 17. 8. 2012 požádali žalobci stavební úřad o dodatečné povolení stavby garáže pro osobní automobil. Stavební úřad současně zahájil řízení o odstranění stavby. V průběhu tohoto řízení žalobci doplnili, že stavba je fakticky využívána nikoli jako garáž, ale jako sklad techniky využívaný i na zimní údržbu přilehlé komunikace. Stavební úřad však žádnou změnu žádosti v průběhu řízení nepřipustil. Rozhodnutím z 24. 8. 2015, čj. MeDo-43999/2015-Šab, MěÚ v Domažlicích rozhodl, že stavba se dodatečně nepovoluje. KÚ Plzeňského kraje 18. 11. 2015 rozhodnutím čj. RR/3826/15 zamítl odvolání žalobců a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil. Důvodem nepovolení stavby byl nesoulad s územním plánem obce Ždánov, když část stavby zasahuje do neurbanizovaného území. Dle sdělení obce není žádný zájem na bourání stavby. Vyjádření obce, že stavba není v rozporu s veřejným zájmem, nemělo na rozhodnutí úřadu vliv. Žalobci proti tomuto rozhodnutí nepodávali správní žalobu, protože se řídili doporučením úředníka stavebního úřadu pana D.Š., že žalobu lze podat až po skončení řízení, tedy po vydání rozhodnutí o odstranění stavby. Následně vydal MěÚ v Domažlicích napadené rozhodnutí o odstranění stavby výše uvedené. Žalobci podali proti tomuto rozhodnutí odvolání, kterému žalovaný nevyhověl. Žalobci současně s odvoláním podali i novou žádost o dodatečné povolení stavby. Během let potřeba využívat tuto stavbu jako garáž pominula. Žádost tedy pozměnili s ohledem na změněný účel stavby. Předmětná stavba je využívána jako sklad ovoce, zemědělských výpěstků, sena, krmení zvěře pro myslivecký spolek, a také uložení techniky na zimní údržbu cesty. O této žádosti MěÚ Domažlice dosud nerozhodl. Poté, kdy se zastupitelstvo obce Ždánov seznámilo s napadeným rozhodnutím a se záměrem žalobců podat ve věci správní žalobu, rozhodlo na svém zasedání dne 30. 9. 2016 tak, že neprodleně zahájí potřebné kroky pro vypracování nového územního plánu. Současně rozhodli, že uzavřou se žalobci smlouvu o smlouvě budoucí směnné, podle které ihned poté, kdy obdrží od Státního pozemkového úřadu do svého vlastnictví pozemkovou parcelu 944/4, uzavřou se žalobci směnnou smlouvu, kterou se posunou hranice parcel 944/4, 661/7 a 73/6 tak, aby šířka komunikace zůstala zachována. Záznam ze zasedání zastupitelstva 30/9.16 žalobci dosud nemají k dispozici. Žalobci vyjádřili přesvědčení, že nový územní plán obce Ždánov zohlední plánovaný posun komunikace 944/4 tak, aby již stavba do ní nezasahovala, stejně jako věří, že pozemková parcela 661/7 i ve své současné rozloze bude mít i nadále charakter smíšené venkovské území, kde nic nebrání stavbu dodatečně povolit.

Žalobci následně k výzvě soudu ze dne 28. 11. 2016, čj. 30 A 168/2016 – 23, konkretizovali svá obecná žalobní tvrzení v nedatovaném podání doručeném soudu dne 9. 12. 2016, kde uvedli, že považují za nezákonná všechna rozhodnutí žalovaných popsána v žalobě. Zejména považovali za nezákonné, že bylo rozhodnuto o odstranění stavby na pozemcích, které v době rozhodnutí již neexistovaly; dále, že bylo rozhodnuto o odstranění stavby garáže, přestože ji žalobci označovali za sklad ovoce, zemědělských výpěstků, sena, krmení zvěře pro myslivecký spolek, a také uložení techniky na zimní údržbu cesty; dále, že bylo rozhodnuto o odstranění stavby v době, kdy řízení o dodatečném povolení stavby skladu zemědělských výpěstků, ovoce a uskladnění sena nebylo pravomocně skončeno; dále, že bylo rozhodnuto o odstranění stavby, která nebyla dle vyjádření obce v rozporu s veřejným zájmem, nebránila v průjezdu na přilehlé komunikaci a jejíž odstranění nebylo v zájmu obce Ždánov. V závěru doplnění žaloby žalobci konstatovali, že o námitce podjatosti proti úředníkovi MěÚ Domažlice D.Š.

vznesené dne 16. 5. 2016, tedy ještě před rozhodnutím KÚ, dosud nebylo pravomocně rozhodnuto.

[III] Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný se k věci vyjádřil v podání ze dne 5. 4. 2017. K věci uvedl předně to, že žaloba doručená soudu dne 3. 10. 2016 neobsahuje řádně uplatněné žalobní body a její doplnění doručené soudu dne 9. 12. 2016 je nepřipustným rozšířením žalobních bodů přesahujícím zásadu koncentrace plynoucí ze soudního řádu správního. K námitkám vyjeveným v podání doručeném soudu dne 9. 12. 2016 žalovaný uvedl, že se s nimi neztotožňuje a považuje je za nedůvodné. Žalobu proto navrhoval zamítnout.

[IV] Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání (žalobci i žalovaný vyslovili s takovým postupem souhlas) a dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**. O žalobních námitkách uvažil následovně.

Předně, soud nepovažuje doplnění žaloby provedené nedatovaným podáním doručeným soudu dne 9. 12. 2016 za nepřipustné rozšíření žaloby provedené v rozporu se zásadou koncentrace řízení zakotvenou v § 71 odst. 2 větě třetí s. ř. s. (= „Rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby.“).

Problematika náležitostí žaloby, specifikace žalobních bodů a povinnosti soudu vyzvat podatele (žalobce) k odstranění vad žaloby je opakovaně a konstantně judikována Nejvyšším správním soudem (např. v rozsudku ze dne 17. 6. 2011, čj. 5 Afs 89/2010-47, nebo v rozsudku ze dne 23. 6. 2011, čj. 5 Afs 6/2011-42; tato i další zde zmíněná, příp. citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou k dispozici na www.nssoud.cz). Určité shrnutí pak přinesl rozsudek ze dne 14. 10. 2011, čj. 5 Afs 56/2011-53, kde je mj. uvedeno: „(...) Obecně lze konstatovat, že soudní řád správní stanoví pro každé podání účastníka vůči soudu určité náležitosti, jež toto podání musí splňovat. Pokud je nesplňuje, definuje zákon postup soudu při doplňování náležitostí podání a odstraňování jeho vad. Rovněž definuje další postup soudu a právní následky toho, není-li podání doplněno a vady odstraněny (§ 37 s. ř. s.). Náležitosti žaloby v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu (§ 65 a násl. s. ř. s.) vyplývají v první řadě z § 37 s. ř. s. (zejm. z jeho třetího odstavce), kde jsou stanoveny obecné náležitosti každého podání adresovaného soudu, které se vztahují na všechna řízení

podle soudního řádu správního, pokud z jeho ustanovení o jednotlivých typech řízení neplyne (ať již přímo nebo z povahy věci), že podání některé z náležitostí podle § 37 s. ř. s. v rámci daného konkrétního typu řízení nemusí splňovat. (...) K požadavku na řádnou formulaci žalobních bodů lze dále odkázat na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005-58, publikovaný pod č. 835/2006 Sb. NSS: „Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Konkretizace faktů dostatečně substancovanými žalobními body je důležitá nejen z hlediska soudu, tj. pro stanovení programu sporu a vytýčení mezí, v nichž se soud může v souladu s dispoziční zásadou pohybovat, ale má význam i pro žalovaného.“ Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že v „důsledku přísné dispoziční zásady v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu musí žaloba obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. (...) Otázkou formulace žalobních bodů a poučovací povinností soudu při odstraňování vad žaloby se zabýval nejnověji rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém rozsudku ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008-78, publikovaném pod č. 2162/2011 Sb. NSS. V tomto rozhodnutí se rozšířený senát přiklonil k výkladu, podle něhož „je nutno za žalobní bod považovat každé vyjádření žalobce, z něhož by i jen v nejhrubších obrysech lze dovodit, že napadené správní rozhodnutí z určitého důvodu považuje za nezákonné. Jinými slovy, náležitost žaloby dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je splněna, pokud jsou z tvrzení žalobce seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce, jež žalobce považoval za relevantní k jím domnělé nezákonnosti správního rozhodnutí“. Povinnost vyzvat žalobce k doplnění žalobních bodů podle § 37 odst. 5 s. ř. s. vznikne podle rozšířeného senátu krajskému soudu tehdy, bude-li žaloba podaná v zákonné lhůtě obsahovat žalobní bod alespoň v takto vymezené míře konkrétnosti. Rozšířený senát rovněž zdůraznil, že „lhůta stanovená v § 71 odst. 2 věty druhé a třetí dopadá nejen na případy, kdy žalobce doplní vedle již obsažených další (nový) žalobní bod, ale i na případy, kdy v žalobě neuvedl žalobní bod žádný; jen v těchto případech uplyne zákonná lhůta (§ 72 odst. 1 s.ř.s.) marně, ve všech ostatních případech je na místě postup dle § 37 odst. 5 s.ř.s.“. Jinými slovy, pokud žalobce neformuluje ani v nejhrubších rysech, s čím v rozhodnutí nesouhlasí, ve lhůtě pro podání žaloby, nevzniká krajskému soudu povinnost vyzvat žalobce k odstranění vady žaloby podle § 37 odst. 5 s. ř. s.“ (...).

Soud se nedomnívá, že by nedatovaná žaloba doručená mu dne 3. 10. 2016, resp. 4. 10. 2016 neobsahovala ono „vyjádření žalobce, z něhož by i jen v nejhrubších obrysech lze dovodit, že napadené správní rozhodnutí z určitého důvodu považuje za nezákonné“. Žalobci zřetelně deklarovali, že postupně došlo ke změnám čísel jednotlivých pozemků, tak jak byly zaznamenány v katastru nemovitostí; stejně tak uvedli, že došlo ke změně způsobu využití stavby, která měla být odstraněna. Z prvního podání bylo rovněž patrné tvrzení, že samospráva nemá proti provedení stavby námitek, a že byla podána nová žádost o dodatečné povolení stavby. Soud proto postupoval ve smyslu § 37 odst. 5 s. ř. s. a vyzval žalobce ke konkretizaci žalobního podání. Žalobci výzvě ve stanovené lhůtě vyhověli, a proto nebyl důvod žalobu neprojednat.

Stran první námitky, totiž že bylo rozhodnuto o odstranění stavby na neexistujících pozemcích, soud konstatuje, že součástí správního spisu prvoinstančního správního orgánu

je listina označená jako žádost o dodatečné povolení stavby ze dne 15. 8. 2012, kde je specifikováno, že stavba je umístěna na pozemcích č. 661/7, 661/11, 944/4 a 661/10, vše v k. ú. Ždánov. Stejně (co do specifikace pozemků, na nichž stavba stojí) je uvedeno i v oznámení stavebního úřadu ze dne 6. 9. 2012, čj. 38146/2012-Be, o zahájení řízení o dodatečném povolení stavby; v oznámení stavebního úřadu ze dne 6. 9. 2012, čj. 38152/2012-Be, o zahájení řízení o odstranění stavby; a v prvoinstančním rozhodnutí ze dne 3. 5. 2016, čj. MeDO-26424/2016-Šab. Součástí správního spisu žalovaného jsou pak dálkovým přístupem získané informace o parcelách č. 661/10, 661/11, 661/7 a 944/4 v k. ú. Ždánov, z nichž **je patrné, že pozemky uvedených čísel existovaly ke dni 1. 8. 2016, tedy ke dni vydání napadeného rozhodnutí.** Stran pozemků č. 661/7, 661/10 a 661/11 je v informacích uvedeno „Dotčeno změnou právních vztahů č.j. Z-2545/2016-401“. K tomu je ve spisu založena listina, ze které je zřejmé, že řízení čj. Z-2545/2016 bylo ukončeno dne 9. 8. 2016. Z uvedených časových údajů je zřejmé, že žalobní námitka, tak jak byla uplatněna, **nemohla být shledána důvodnou.**

Druhou námitkou žalobci brojili proti tomu, že bylo rozhodnuto o odstranění stavby garáže, přestože ji žalobci označovali za sklad ovoce, zemědělských výpěstků, sena, krmení zvěře pro myslivecký spolek, a také uložení techniky na zimní údržbu cesty.

Ani tato námitka **nebyla důvodná.**

Ze správního spisu se podává, že žalobci v žádosti ze dne 15. 8. 2012 o dodatečné stavební povolení specifikovali účel stavby jako „sklad – garáž“ na pozemcích 661/7, 661/11, 944/4 a 661/10 v k. ú. Ždánov. Součástí žádosti byla stavební dokumentace vypracovaná V.N., kde je stavební akce označená jako „Novostavba garáže – Ždánov“. Jako „garáž pro osobní automobil“ je pak stavba označována v průběhu celého řízení o dodatečné povolení stavby, na jehož konci bylo rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 24. 8. 2015, čj. MeDO-43999/2015-Šab, kterým nebyla stavba dodatečně povolena. Toto rozhodnutí bylo žalobci napadeno odvoláním, ale Krajský úřad Plzeňského kraje rozhodnutím ze dne 18. 11. 2015, čj. RR/3826/15, odvolání zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. Žalobci se proti výsledku odvolacího řízení nebránili žalobou ve správním soudnictví.

Stejně tak v řízení o odstranění stavby byla po celou dobu jeho trvání stavba označována jako „garáž pro osobní automobil“, aniž by proti tomu žalobci cokoliv namítali. K tomu je třeba odkázat nejen na výše uvedené oznámení stavebního úřadu ze dne 6. 9. 2012, čj. 38152/2012-Be, a prvoinstanční rozhodnutí, ale také např. na protokol z ústního jednání ze dne 17. 10. 2012, kde žalobce (zastoupen na základě plné moci synem) hovoří o „stavbě garáže“, dále na rozhodnutí Městského úřadu Domažlice ze dne 18. 9. 2013, čj. MeDO-38270/2013-Be, kterým bylo rozhodnuto o odstranění stavby „garáž pro osobní automobil“ na p. p. č. 661/7, 661/11, 944/4 a 661/10 v k. ú. Ždánov (srov. str. 3 tohoto rozhodnutí, kde je mj. uvedeno, že účastníci řízení neuplatnili návrhy a námítky a nevyjádřili se k podkladům rozhodnutí) a v neposlední řadě na odvolání žalobců proti tomuto rozhodnutí (ze dne 2. 10. 2013), které obsahuje mj. tento text: „*Stavba garáže pro osobní automobil je mimo jiné využívána k bezpečnému uskladnění nářadí a pomocných strojů, které je potřeba k obhospodařování okolních rozsáhlých pozemků*“. Žalobci tedy nezpochybnili

hlavní a primární účel stavby jako garáže pro osobní automobil, pouze připustili i její jiné využití.

Teprve v podání ze dne 7. 6. 2016 doručeném stavebnímu úřadu dne 8. 6. 2016 žalobci navrhli přerušit řízení o odstranění stavby garáže, a to z důvodu podání žádosti o umístění předmětné stavby (spolu se stavebním povolením), když se ve skutečnosti jedná o „stavbu skladu zemědělských výpěstků, ovoce a uskladnění sena“. A následně v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí žalobci uvedli, že „v předchozím územním a stavebním řízení jim nebylo správním orgánem umožněno stavbu správně označit odkazem na název projektové dokumentace a jen proto se dosud nedomohli její legalizace“, pročez „podali dne 8. června 2016 žádost o územní rozhodnutí a stavební povolení na předmětnou stavbu označenou v souladu s realitou“.

Předně, není pravdou, že by se žalobci snažili označit stavbu jako „sklad ovoce, zemědělských výpěstků, sena, krmení zvířete pro myslivecký spolek, a také uložení techniky na zimní údržbu cesty“. Obě řízení stran stavby (o jejím dodatečném povolení, resp. o jejím odstranění) byla od samého počátku vedena ve vztahu ke stavbě garáže, což žalobci nerozporovali. Soud postrádal konkrétní argumentaci o tom, jak bylo žalobcům bráněno označit v průběhu řízení stavbu tak, aby to odpovídalo realitě. Když nebyly shledány důvody pro dodatečné povolení stavby, bylo následně rozhodnuto o jejím odstranění. A teprve v rámci odvolacího řízení proti prvoinstančnímu rozhodnutí stavbu označili jinak, než garáž. To ovšem bylo řečeno *a)* v příkrém rozporu s dosavadním přístupem žalobců a bez jakékoliv dokumentace, *b)* ve vztahu k jinému řízení, které žalobci iniciovali svým podáním. Nelze tedy uzavřít jinak, než že bylo správně rozhodnuto o odstranění stavby garáže.

Třetím žalobním bodem žalobci namítali, že bylo rozhodnuto o odstranění stavby v době, kdy řízení o dodatečném povolení stavby skladu zemědělských výpěstků, ovoce a uskladnění sena nebylo pravomocně skončeno. K tomu se lze plně odkázat na vyjádření žalovaného správního orgánu k žalobě, kde krajský úřad osvětlil, že v řízení o odstranění stavby „garáž pro osobní automobil“ bylo rozhodováno v návaznosti na pravomocné rozhodnutí stavebního úřadu o tom, že se dodatečně nepovoluje stavba garáže pro osobní automobil. Případné řízení o stavbě skladu zemědělských výpěstků, ovoce a uskladnění sena je řízením jiným, samostatným, jehož předmětem je stavba odlišného účelu. Ani tato námitka **nebyla důvodná**.

Stejně soud nahlížel i na čtvrtý žalobní bod, totiž že stavba nebyla dle vyjádření obce v rozporu s veřejným zájmem, nebránila v průjezdu na přilehlé komunikaci a její odstranění nebylo v zájmu obce Ždánov. Předně, v řízení o odstranění stavby je rozhodovacím orgánem stavební úřad, nikoliv orgány obce. A významné je pouze to, že stavba realizovaná bez stavebního povolení nebyla dodatečně povolena. V souzené věci nabylo právní moci rozhodnutí, kterým stavba dodatečně povolena nebyla (viz výše), a zájmy a vyjádření obce Ždánov jsou tak nepodstatné. Námitka **nebyla důvodná**.

Stran námitky týkající se podjatosti D.Š. soud uvádí, že toto je skutečně tvrzení, které bylo vzneseno až po lhůtě pro podání žaloby, a tedy v rozporu s § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s. Napadené rozhodnutí bylo zástupci žalobců ve správním řízení doručeno dne 8. 8.

2016, a lhůta pro podání žaloby tak uplynula 10. 10. 2016, protože datum 8. 10. 2016 připadlo na sobotu (k tomu srov. § 72 odst. 1 ve spojení s § 40 odst. 2 a 3 s. ř. s.). Tvrzení o nevyřízení námitky podjatosti správním orgánem bylo žalobci vyjeveno až v nedatovaném podání doručeném soudu dne 9. 12. 2016. K takové námitce soud proto nepřihlížel.

Jelikož soud na základě výše uvedené argumentace neshledal žalobu důvodnou, podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji rozsudkem zamítl.

Soud neprovedl žalobci navržený důkaz výsledkem svědka JUDr. V.P., starosty obce Ždánov, protože by to, vzhledem k důvodům, které soud vedly k zamítnutí žaloby, bylo zjevně nadbytečné. Ze stejného důvodu soud považoval za nadbytečné nařizovat jednání přímo v obci Ždánov.

[V] Náklady řízení

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první soudního řádu správního právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobcům, kteří ve věci úspěch neměli. Žalovaný se však tohoto práva vzdal, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í: *Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.*

V Plzni dne 30. listopadu 2017

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu